

Предпотопният кръст на Христос

Ейдриън Ибънс

Предпотопният кръст на Христос

Посветено на специалните ми приятели

Марк и Елизабет Фюри

Отпечатано в Австралия от
Maranatha Media
maranathamedia.com
adrian@maranathamedia.com

maranathamedia.bg

Април, 2016 г.

Съдържание

Кръстът е ключът.....	3
Дали Ной е осъществил едно световно рекетъорско изнудване.....	3
Изпълнен с насилие.....	5
Пътят на покварата.....	8
Смъртта се причинява от греха, а не от Бога.....	17
Христос – съвършеният израз на Отец.....	19
Голямата лъжа, която причинява страх от смъртта.....	21
Христос унищожи смъртта.....	23
Откровение за любовта на Отец.....	28
Голгота разкрита чрез потопа.....	30
А ние го счетохме за ударен и поразен от Бога.....	36
Търсейки Отец с цяло сърце.....	37

Кръстът е ключът

Историята за глобалния потоп е обезпокоителна за мнозина. Дали Бог наистина би удавил стотици хиляди хора, понеже милостта Му се е изчерпала и смазващата ръка на съда не би могла повече да се задържа? Един обичашц Бог би ли направил такова нещо? За мнозина, това е една объркваща тайна. Обърнете внимание на следните думи, защото в тях се крие ключът за разгадаването на тази тайна:

Тайната на кръста обяснява всички други тайни. В светлината, струяща от Голгота, Божиите качества, които са ни изпълвали със страх и ужас, изглеждат красиви и привлекателни. Виждат се милост, нежност и бащинска любов, смесени със святост, справедливост и мощ. Чрез славата на Божия престол, велик и превъзвишен, ние виждаме характера Му в милостивите откровения и разбираме, както никога преди това, значението на скъпото име „Татко наш“. Великата борба – стр. 652, гл. 40 - Параграф 43

Дали Ной е осъществил едно световно рекетърско изнудване

Един човек с добри обноски влиза в хранителен магазин и информира собственика, че съществува реална заплаха за неговия бизнес. Той казва: “Наближава сигурно унищожение на вашия бизнес и семейството ви. “Нищо не може да спре унищожението, но вие може да се възползвате от защитата ни,” продължава той. “Осигурили сме предпазен ковчег за онези, които биха ни признали за истински защитници на свободата.” Човекът информира собственика, че е дошъл като представител на една милостива мисия за спасяването му от сигурно унищожение. Приемайки неговата помощ и оказвайки съдействие, собственикът на магазина ще бъде пощаден от приближавашото унищожение, което ще сполети всички собственици на магазини, отказващи да приемат защитата. Човекът нежно поставя ръката си на рамото на собственика на магазина и го умолява да обмисли внимателно „милостивото“ предложение. “Не бихме искали да се случи нищо лошо на вас или семейството ви и ако това стане, бихме се натъжили много.” Така човекът настоява да бъдат приети

милостивите условия за защита.

Ако човекът предлага защита от заплахата, която не е свързана с него, тогава той би могъл да бъде обвинен в престъпление от типа рекет за защита. Ако заплахата от унищожение се осъществява от същата група, която този човек представлява, тогава формулировката на такова престъпление би била рекет чрез изнудване. Това е насилствена практика за манипулиране на нечия воля, посредством заплахи и оказване на някакъв вид натиск.

Възможно ли е този, който оказва натиска и представя групата, осъществяваща въпросното унищожение, да са същите, които носят истинска вест на милост?

Дали библейската история за потопа е всъщност един световен рекет чрез изнудване? Дали Богът на Библията осигурява защита за онези, които правят това, което Той иска, след което убива всички, които отказват да Го подкрепят?

Бит. 6:13-14 И Бог каза на Ной: Краят на всяка плът дойде пред Мен, защото земята се напълни с насилие чрез тях; и ето, ще ги изтребя [Речник на Стронг – еврейски № 7843] заедно със земята! Направи си ковчег от гоферово дърво; да направиш в ковчеза стаи и да го измажеш отвътре и отвън със смола.

Библията казва, че земята се напълнила с насилие. Има ли смисъл в това хората да бъдат унищожени чрез насилие заради това, че са насилници? Едно такова нещо няма ли да се сметне за лицемерие?

Ако разгледаме думата *изтребя* на еврейски, ще видим, че тя означава:

№ 7843: Основен корен; да *разложиш*, тоест, (причинно) да *разрушиш* (буквално или фигуративно): - да удариш, да отхвърлиш, да поквариш (-ящ, нещо), да унищожих (-тел, -ение), да погубиш, да обезобразиш, да предадеш на погибел, да изсипеш, разрушител, X напълно, да запустих (-л).

Същата тази дума е използвана в стиховете точно преди тринадесети:

Бит. 6:11-12 И земята се поквари [еврейски - 7843] пред Бога, земята се напълни с насилие. И Бог видя земята, и ето, тя беше

покварена [еврейски - 7843], защото всяка плът беше покварила [еврейски - 7843] пътя си на земята.

Ако приложим българската дума *изтреби*, която преводачите са използвали за същата еврейска дума в Бит. 6:13, то тогава текстът ще звучи по следния начин:

Бит. 6:11-12 Земята също се *изтреби* пред Бога, и земята се напълни с насилие. И Бог погледна земята, и, ето, тя беше *изтребена*; защото всяка плът бе *изтребила* пътя си на земята.

Причината поради която земята била считана за изтребена е поради това, че човекът бил покварил/унищожил начина си на мислене; той се бил изпълнил с насилие.

Изпълнен с насилие

По това време светът напълно изявил ума на Сатана. Писанията ни казват какъв е източникът на това насилие:

Ез. 28:16 От голямата ти търговия вътрешността ти се изпълни с насилие и ти съгреши;

Това е в пълен контраст с Христос, за Когото Писанието казва, че не върши насилие:

Ис. 53:9 И гробът Му се определи при безбожните, но остана при богатия в смъртта Си; **защото не е извършил насилие** и не е имало измама в устата Му.

Говорейки за Сина на Царя, псалмистът заявил:

Пс. 72:14 Ще изкупи душата им от гнет и насилие и кръвта им ще бъде скъпоценна в очите му.

Така че Синът на Бога не извършва насилие, а онези които изкупва, Той спасява от въвлечането в насилие и от това към тях да се отнасят с насилие. Сатана е пълен с насилие и той е потопил света в този дух. Кое е основното нещо в тази връзка, което кара Сатана да подхранва духа на насилието?

Ангелите с радост признаха върховенството на Христос и

покланяйки Му се, изразиха своята любов и обожание. **Луцифер се поклони заедно с тях, но в сърцето му бушуваше странна, жестока битка.** Истина, справедливост и вярност се бореха срещу **завист и ревност.** Патриарси и пророци – стр. 36, 37, гл. 1 - параграф 13

“Защо? - питаше се този могъщ ангел. - Защо Христос да има върховенство? Защо Той е почитан повече от Луцифер?”

Напускайки мястото на непосредственото Божие присъствие, **Луцифер започна да разпространява сред ангелите дух на недоволство.** Работеше потайно и за известно време успя да прикрие истинското си намерение под маската на почитание към Бога. Започна да внушава съмнения по отношение на законите, които управляваха небесните същества, намеквайки, че макар за обитателите на световите да са необходими закони, ангелите, като много по-издигнати същества, не се нуждаят от такива ограничения, защото собствената им мъдрост е достатъчен водач. Те не били същества, които биха могли да обезславят Бога; всичките им мисли били святи. За тях не бе възможно да съгрешат, както не бе възможно и за Бог. Издигането на Божия Син като равен с Отца било несправедливост спрямо него, който, твърдейки сам, също бил достоен за поклонение и почит. Патриарси и пророци – стр. 37, гл. 1 - параграф 14

Омразата на Сатана към Христос нараснала толкова много, че той започнал да планира убийството на Божия Син от самото начало. Разпъването на Христос разкрило пред вселената истинските намерения на Сатана преди сътворяването на този свят.

Йоан 8:44 Вие сте от баща дявола и желаете да вършите похотите на баща си. **Той беше от началото убиец** и не стоеше в истината...

Убийственият план на Сатана е това, което подхранвало духа на насилието. Този свят бил създаден по образа на Бог и Неговия Син, и когато Сатана видял невинната двойка в градината, той се изпълнил със завист и решил да ги унищожи.

След като Сатана бе ограничен в свободата си да вдига бунт в небето, **враждата му към Бога намери ново поле на изява - той планира гибелта на човешкия род.** В щастието и мира на святата

двойка в Едем, видя блаженството, което завинаги бе загубил. **Подтикван от завист, реши да предизвика Адам и Ева към непослушание** и да им стовари вината и наказанието за греха. **Щеше да превърне любовта им в недоверие и хвалебствените им песни в укори към Създателя.** Така не само щеше да тласне невинните създания в нещастieto, което сам си бе навлякъл, но щеше и да хвърли упрек към Бога и да създаде скръб в небето. Патриарси и пророци – стр. 52, гл. 3 – параграф 1

Когато Адам и Ева съгрешили те приели в сърцата си този дух на завист и омраза. Обединили се със Сатана срещу Бога.

Между грешния човек и онзи, у когото се породи грехът естествено не съществува вражда. Чрез измяната и двамата станаха лоши. Отклонилият се от правдата няма да бъде удовлетворен, докато не постигне съчувствието и подкрепата на другите, последвали неговия пример. Тази е причината **падналите ангели и неправедните човещи да се обединяват в отчаяна дружба.** Ако Бог не се беше намесил специално, Сатана и човекът щяха да се съюзят срещу Небето; вместо да изпитва ненавист срещу измамника, цялото човешко семейство щеше да се съедини в бунт срещу Бога. Великата борба – стр. 505, гл. 30 - параграф 2

Това е духът, който изпълва почти цялата човешка раса. Това е един дух на омраза към Божия Син. Източникът на тази омраза не се възприема и не се разбира лесно, но естественото човешко сърце инстинктивно проявява съпротива, тласкаща към насилие, срещу Духа на Христос.

Единственият начин човекът да може да продължи да живее, бил при условие, че Христос продължи да доставя силата на живота Си за човешката раса. Ето защо Христос е „агнето заклано от основаването на света“ (Откр. 13:8). Христос бил раняван заради престъпленията ни от основаването на света. От начало, Той бил бичуван заради нечестията ни. Но за да можел човекът да живее, Христос е трябвало да продължи да носи всеки човек, независимо от всадената в него Сатанинска омраза.

Ис. 63:9 **Във всичките им скърби Той скърбеше** и Ангелът на присъствието Му ги избави. В любовта Си и в милосърдието Си Той ги изкупи, **вдигна ги и ги носи през всички древни дни.**

Естествената вражда на човека към Христовия Дух щяла да го кара да потиска въздействията на Духа и да реагира с омраза и насилие към околните. Изразът на насилието в света е израз на онази първоначална омраза, която Сатана изпитвал към Христос.

Мат. 25:40 А Царят в отговор ще им каже: Истина ви казвам: понеже сте направили това на един от тези Мои най-малки братя, на Мен сте го направили.

Изключително важно е да се схване тази идея. Всичкото насилие е вдъхновено от един дух, подхранван от завист и омраза към Сина на Бога. Затова и цялото насилие е едно участие в тази омраза към Христос, дори и ако първоначалната причина за него е напълно неизвестна. Изблиците на омраза към нашия ближен и насилствените действия към враговете ни са подхранвани от омразата на Сатана към Христос. Това е произходът на всичкото насилие и цялата омраза.

Цялото насилие, описано в Битие шеста глава, е една изява на Сатанинската омраза към Христос, проявена в мъже и жени. Тъй като Христос е единственият източник на живот, установяваме, че окончателната последица от цялата тази омраза може да бъде единствено самоунищожение.

Пътят на покварата

В Римляните, апостол Павел ни дава описание за този процес на унищожението:

Римл. 1:21-28 Защото познаха Бога, но нито Го прославиха като Бог, нито Му благодариха, а се извратиха в своите мъдрувания и безумното им сърце се помрачи. Като се представяха за мъдри, те глупееха, и размениха славата на нетленния Бог с образ, подобен на смъртен човек, на птици, на четирикраки и на пълзящи гадини. **Затова според страстите на сърцата им Бог ги предаде** на нечистота, за да се опозоряват телата им между самите тях – те, които замениха Божията истина с лъжата и се поклониха и служиха на творението, вместо на Твореца, който е благословен до века. Амин. **Затова Бог ги предаде** на срамни страсти — защото и жените им замениха естественото сношение с противоестествено. Също така и мъжете, като оставиха естественото сношение с

жената, се разпалиха в похотта си един към друг, **вършейки безобразие** мъже с мъже, **и приемаха в себе си заслужената отплата за своята заблуда**. И понеже те отказаха да познават Бога, **Бог ги предаде на развратен (лишен от стойност, отхвърлен) ум** – да вършат това, което не е прилично;

Този покваряващ процес започва с отказа да се прослави истинният небесен Бог и това оставя ума в тъмнина, чрез въвеждането на фалшиво поклонение. Покварата нараства, когато се позволява на естествената вътрешна омраза към Христос да расте и да се изяви подобно на раково образуване. При първите обитатели на този свят, това задействало една поредица от стъпки, където Бог ги предал на нещата, които те искали да вършат. Оставил ги да покварят умовете си, защото те искали да се придържат към своята омраза към Божия Син. Той допуснал да се привържат към порока, защото те искали да се разбунтуват срещу установения от Христос ред. Тогава Бог напълно ги предал на малоценен ум. Това е ум, който повече не го е грижа за живота. Ум, който счита смъртта и унищожението за нищо. Сексуалните перверзии, убийството и унищожението стават нормални за корумпирания и малоценен ум. Но в този процес Христос е отхвърлен, презрян и измъчван в Своя Дух. Насилието, което хората по света проявяват един към друг, е само израз на омразата и насилието им към Божия Син.

И така, виждаме, че светът вече е унищожил себе си, посредством един процес, който позволил пълното господство на Сатанинския дух над тях да изяви своята омраза и завист към Христос. Единственото, което остава на един такъв малоценен ум, е да се изяви напълно на земята, чрез отхвърляне на своя Създател. Засаденото в сърцата на хората невидимо семе със сигурност щяло да роди своя плод във видимия свят. В пълнотата на времето преди потопа, Бог изпратил Сина Си, за да може да се роди от тази предпотопна жена, която износвала семето от Едем. Под влиянието на Сатанинската омраза, светът абортирал Христос и затова той щял да изхвърли трупа му в тоалетната чиния на човешката мизерия. Думите на Петър стават ясни в светлината на предпотопния кръст:

1 Петр. 3:18-20 Защото и Христос един път пострада за греховете –

Праведният за несправедните – за да ни приведе при Бога, бидейки умъртвен по плът, но оживотворен по Дух; в когото Той също отиде да проповядва на духовете в тъмницата, **които едно време бяха непокорни, когато Божието дълготърпение ги чакаше в дните на Ной, докато се правеше ковчегът**, в който малцина, тоест осем души, се спасиха през вода.

Неодушевената природа свидетелствала за смъртта на Христос преди 2000 години, тя също свидетелствала и по време на предпотопното разпятие. Когато изтекли водите на тази отстъпила жена, това се изявило в собственоръчното им унищожаване на Потомъка, още във времето на родилното преживяване, който Потомък те удавили във собственото си неморално и жестоко поведение.

Точно в този контекст, историята за Ной може да бъде разбрана като вест на милост.

Хората не могат безнаказано да отхвърлят **милостивите предупреждения на Бога**. Една вест бе изпратена от небето на земята по времето на Ной и спасението на земните жители зависеше от начина, по който те се отнесоха към нея. Великата борба – стр. 431, гл. 24 – параграф 21

Единственият възможен начин Божията вест към света, чрез Ной, да бъде считана за милостива, е ако неизбежното унищожение бъде резултат от това, което те са направили на Христос. Цялото творение се сплотява в Него.

Кол. 1:17 И Той е преди всичко, и в Него се сплотява всичко. Нова версия на Крал Яков

Йоан 1:3 Всичко е било направено чрез Него, и без Него не е било направено нищо от това, което е било направено. Нова версия на Крал Яков

Както листата започнали да падат от дърветата в Едем като свидетелство за страданието на Христос при съгрешаването на Адам, така и при потопът, творението стенело и се мъчело в родилните болки на предпотопното отхвърляне и насилие.

Ако Бог е Този, Който унищожил насилнически предпотопните жители,

тогава Той ще е изявил същият дух като този на Сатана. Вестта на Ной не била едно евангелие на принуждението и затова тя не била рекет чрез изнудване.

Иисус ни казва:

Мат. 24:37 И както бяха Ноевите дни, така ще бъде пришествието на Човешкия Син.

Моля обърнете внимание на причините за потопа, така както са представени в следните боговдъхновени думи:

Понеже отхвърлиха предупреждението, **Божият Дух се оттегли от грешната раса** и те загинаха във водите на потопа. Великата борба - стр. 431, гл. 24 – параграф 21

Изпълнен с най-мъчителни угризения на съвестта за собствения си грях и двойно по-съкрушен заради смъртта на Авел и отхвърлянето на Каин, Адам бе сломен от мъка. **Той стана свидетел на широко разпространеното падение, което накрая причини унищожението на света чрез потоп...** Патриарси и пророци – стр. 82, гл. 6 – параграф 7

Широко разпространената поквара или унищожение, идващи от омразата и насилието на човека към Христос, причинили унищожението на света, чрез един потоп, който отговорил на това с насочено към тях насилие и унищожение.

Мат. 7:2 Защото, с каквото съд съдите, с такъв ще ви съдят; и с каквато мярка мерите, с такава ще ви се мери.

Пс. 7:15 Изкопал е ров и го е направил дълбок, и е паднал в ямата, която е направил.

Сатана довел човешката раса до бунт срещу нейния Създател. Неговите изкушения ги накарали да разпъват Христос наново в ежедневно си себеугаждане. Това, именно причинило отдръпването на Божия Дух от земята и довело до потопа. Заслушайте се внимателно във вестта на следващия цитат. Проследете внимателно логическата последователност:

Сатана е разрушителят. Бог не може да благослови онези, които отказват да бъдат верни настояници. Всичкото, което може да

направи, е да позволи на Сатана да довърши разрушителното си дело. Виждаме бедствия от всеки вид и всяка степен нахлуващи върху земята, и защо това е така? **Въздържачата сила на Бога не е упражнявана. Светът не зачете Словото на Бога. Живеят така сякаш няма Бог. Подобно на жителите на Ноевия свят, те отказват да имат каквато и да е мисъл за Бога.** Нечестието се разпространява до стряскащи мащаби, и земята е узряла за жетва. Свидетелства към църквата – том 6 – стр. 388, 389, гл. 47 – Част 6 – Предупреждения и съвети – Подзаглавие – Благословието – параграф 2, стр. 330

1. Елн Уайт ни казва кой е унищожителят:

Сатана е унищожителят. Свидетелства към църквата – том 6 – стр. 388

2. След това ни се казва как на унищожителя е позволено да извърши делото си:

Бог не може да благослови онези, които отказват да бъдат верни настойници. Всичкото, което може да направи, е да позволи на Сатана да довърши разрушителното си дело. Свидетелства том 6 – стр. 389

3. След това ни се говори за бедствията, които днес се случват навсякъде и защо се появяват. Същият процес, споменат в Римляни глава първа, е споменат и тук. Бог е забравен.

Виждаме бедствия от всеки вид и всяка степен нахлуващи върху земята, и защо това е така? Въздържачата сила на Бога не е упражнявана. Светът не зачете Словото на Бога. Живеят така сякаш няма Бог. Свидетелства към църквата – том 6 – стр. 389

4. Примерът, който се дава, за да се покаже как действа този процес е историята за Ноевия потоп:

Подобно на жителите на Ноевия свят, те отказват да имат каквато и да е мисъл за Бога. Нечестието се разпространява до стряскащи мащаби, и земята е узряла за жетва. Свидетелства към църквата – том 6 – стр. 389

Христос е същият вчера, днес и завинаги. Неговите методи към

хората не се променят. Същият този процес е показан отново във *Великата борба*. Много библейски примери са дадени, за да обяснят този процес:

Хората не могат безнаказано да отхвърлят **милостивите предупреждения на Бога**. Една вест бе изпратена от небето на земята по времето на Ной и спасението на земните жители зависеше от начина, по който те се отнесоха към нея. **Понеже отхвърлиха предупреждението, Божият Дух се оттегли и жителите на земята загинаха във водите на потопа**. По времето на Авраам милостта спря да умолява престъпните жители на Содом и всички освен Лот, съпругата му и двете му дъщери бяха погълнати от огъня, изпратен от небето. **Така бе и в дните на Христос. Божият Син заяви на невярващите евреи от това поколение: “Ето, вашият дом се оставя пуст”** (Матей 23:38). Поглеждайки назад към миналите дни, същата безпределна Сила заявява за онези, които “не приеха да обичат истината, за да се спасят. И затова Бог праща заблуда да действа между тях, за да повярват лъжа, та да бъдат осъдени всички, които не са повярвали истината, а са имали благоволение към неправдата” (2 Сол. 2:10-12). **Когато отхвърлят ученията на Неговото Слово, Бог оттегля Духа Си и ги оставя на измамните, които обичат**. Великата борба – стр. 431, гл. 24 – параграф 21

Отново е показан процесът:

1. Бог изпраща милостива вест на предупреждение (не на принуждение.)
2. Когато вестта е отхвърлена напълно, Духът на Бога се отдръпва.
3. Човекът е оставен на собственото си запустение.
4. Човекът приема последиците от собствения си избор.

Дадените примери, в които се следва този процес са:

1. Унищожението чрез потоп по времето на Ной.
2. Унищожението на Содом.
3. Отхвърлянето на Христос от Израил и унищожението на Ерусалим.
4. Унищожението в последните дни.

Всички тези примери следват един и същ процес. Ето защо те са

представени в цитата. Относно унищожението на Ерусалим ни е дадена дори още по-ясна последователност:

В обсадата и последвалото клане загинаха повече от един милион души. Останалите живи бяха откарани в плен, продадени като роби, завлечени в Рим, за да украсяват триумфа на завоевателя, хвърлени на диви зверове в амфитеатрите или пръснати по цялата земя като бездомни скитници.

Евреите сами бяха изковали собствените си окови, сами бяха напълнили чашата на отмъщението си. **В пълното унищожение, сполетяло народа им, и във всичките бедствия, които ги следваха в разпиляването им, те само жънеха посятото от собствените си ръце.** Пророкът казва: “Ти си погубил себе си, Израилю”; “защото си паднал чрез беззаконието си” (Осия 13:9, 14:1 - ЦП). **Страданията им се представят често пъти като наказание, сполетяло ги по заповед направо от Бога. Именно по такъв начин великият измамник се опитва да прикрива своето дело.** Чрез упорито отхвърляне на Божествената любов и милост евреите бяха накарали Божията закрила да се отдръпне от тях и на Сатана бе позволено да ги владее според волята си. Великата борба – стр. 35, гл. 1 - параграф 44

Унищожението на Ерусалим е една демонстрация на отмъстителната сила на Сатана. Този пример е отбелязан заедно с глобалния потоп, огънят в Содом и последните дни.

Елън Уайт показва ясно как действа този процес:

Беше ми показано, че Божиите съдби нямаше да дойдат директно от Господ върху тях, но по следния начин: Те поставят себе си отвъд защитата Му. Той ги предупреждава, поправя, упреква и посочва единствения път към безопасност; след това, ако онези, които са били обект на специалната Му грижа, последват собствения си курс независимо от Божия Дух, след повторни предупреждения, ако те избират собствения си път, тогава Той не заръчва на ангелите Си да пречат на решителните атаки на Сатана към тях. Ръкопис № 14 – параграф 3

Отново забелязваме как работи Сатана:

Страданията им се представят често пъти като наказание, сполетяло ги по заповед направо от Бога. Именно по такъв начин великият измамник се опитва да прикрива своето дело. Великата борба – стр. 35, гл. 1 - параграф 44

Вярно е, че Сатана експериментира с природата и когато му бъде позволено, той ще я използва за унищожителното си дело.

Сатана действа и чрез природните стихии, за да прибере своята жетва от непригответени души. Изучавал е тайните на природната лаборатория и влага цялата си сила да овладее, доколкото Бог позволява, природните елементи. Когато му бе позволено да съсипе Йов, колко бързо бяха пометени и стада, и добитък, и слуги, и къщи, и деца - в миг едно нещастие следваше друго. Бог е, Който закриля Своите творения, обгражда ги срещу злото и ги запазва от властта и силата на унищожителя. Великата борба – стр. 589, гл. 36 - параграф 17

И така, вярно е, че Сатана често използва силата на природата, за да унищожава, но историята за потопа е по-сложна, защото Сатана не е имал контрол над елементите по това време.

С нарастваща сила бурята мятеше навсякъде в различни посоки дървета, постройки, скали и пръст. Ужасът на човека и на животните бе неописуем, а плачът на хората, презрели Божия авторитет, заглушаваше гърма на бурята. **Самият Сатана, принуден да остане сред воюващите елементи, се уплаши за собственото си съществуване.** Патриарси и пророци – стр. 99, гл. 7 – параграф 24

Духът на пророчеството използва термина *воюващи елементи* като паралел за делото на злите ангели:

Когато сте поставили себе си в правилно отношение с Бога, тогава, ако сте **принудени да отидете измежду воюващите елементи**, Христос ще ви даде духа си, и ще действа с усилията ви. **Когато сте доведени в контакт със силите на тъмнината**, ангелите на Бога ще бъдат от дясната ви страна, и ще ви запазват от яростта на хората. Ривю енд Херълд – 29-ти юни, 1886 г.

Интересно е, че при унищожението на Ерусалим, римският водач Тит

искал да запази храма в Ерусалим. Но армията му била обзета от дух на хаос и безредица и Тит загубил контрол над ситуацията.

Тит се втурна към мястото, последван от генералите и легионерите си, и заповяда на войниците да потушат пламъците.

Но на думите му не бе обърнато никакво внимание. В яростта си те хвърляха запалени факли в помещенията до храма и след това с мечовете си избиваха приютилото се там многолюдие.
Великата борба – с. 33, гл. 1 - параграф 40

Дали Сатана е загубил контрол над армията си? Дали бунтовният дух на Сатана, обитаващ във всичките му легиони, не се е изявил напълно чрез хаос и безредие? По същия начин и творението, което Сатана се опитвал да контролира, се разбунтувало срещу реда, отразявайки неговия образ.

Разликата между унищожението на Ерусалим и унищожението чрез потопа е в различието между необузданата римска армия и необузданите природни елементи, а вероятно и необузданите зли ангели. Лесно е да се види, че римските войници унищожили Ерусалим под контрола на Сатана. Не се виждат така ясно Сатанинските насилнически принципи, когато им е позволено да се проявят в природата, или може би дори в собствените му последователи. В този случай Сатана не е имал контрол над природата, но по-скоро на природата било позволено да отрази образа му в противовес с образа на Христос. Христос върши всичко прилично и с ред, докато Сатана има хаотично и насилствено естество. Сатана е обзет от войнствен дух и на този дух е било позволено да се изяви в елементите. Виждаме същия принцип в действие при Второто Пришествие на Христос.

Понася се предсмъртно ридание. По-силно от вика “Разпни Го! Разпни Го!”, отеквал по улиците на Ерусалим, сега се чува страшното, отчаяно стенание: “Той е Божият Син! Той е истинският Месия!” Искат да избягат от присъствието на Царя на царете. **Напразно се опитват да се скрият в дълбоките пещери, образували се от воюващите елементи.** Великата борба – стр. 643, гл. 40 - параграф 24

Лесно е да кажем, че човек, който действа с насилие и хаотично е под

влиятието на Сатана, но когато на самата природа бъде позволено да отразява този ум, ние сме изкушени да припишем това на Бога. Но нашият Отец не е едно хаотично и разпиляно същество. Когато природата изяви безредие, това е защото ѝ е било позволено да отрази ума и духа на хаоса, поради факта, че нейният Създател е бил окончателно и напълно отхвърлен. На човека била дадена власт над земята.

Пс. 8:4-6 **Какво е човек, че да го помниш**, и човешки син, че да го посещаваш? А Ти си го направил малко по-долен от ангели, със слава и великолепиe си го увенчал. **Направил си го владетел над делата на ръцете Си**, положил си всичко под краката му.

Когато Христос бил отхвърлен окончателно и напълно, човешкото господство над света било оставено да отрази ума на онзи, който бил избран от неговите обитатели. Когато един баща дава кола на сина си, а синът му се събира с безотговорни и невнимателни (хаотични) приятели, дали бащата трябва да бъде обвиняван, че е убил сина си, когато колата е ввлечена в катастрофа заради безразсъдност?

Смъртта се причинява от греха, а не от Бога

Така е било от началото. Бог казал на Адам в градината:

Бит. 2:17 Но от дървото за познаване на доброто и злото, от него да не ядеш, защото в деня, когато ядеш от него, непременно ще умреш.

Казано ни е категорично каква е причината за тази смърт:

Римл. 6:23 Защото заплата на греха е смърт;

Когато Адам ял от дървото за познаване на доброто и злото, това означавало, че той щял да решава сам кое е добро и кое зло. Той дръзнал да смята, че знае по-добре от Създателя си какво било най-добро за благополучието му. Този начин на мислене следва един ясно определен процес:

Яков 1:14-15 А всеки се изкушава, като се завлича и подлъгва от собствената си страст; и тогава, когато страстта зачене, ражда грях; а грехът, като се развие напълно, ражда смърт.

Изкушението води до страст, която води до грях, който води до смърт. Бог не е автор на греха и затова Той не може да наложи дължимото му наказание. Ако Бог плаща заплатата за греха, тогава Той може да бъде обвинен в това, че осъществява рекет за изнудване. Това е все едно да каже: “Ако не ми се поклониш, ще избия теб и семейството ти.”

Какво е грехът тогава?

Римл. 14:23 ...защото каквото не е от вяра е грях.

1 Йоан 3:4 Всеки, който върши грях, върши и беззаконие; и грехът е беззаконие.

Какво е законът?

Римл. 7:12 Така че законът е свят и заповедта – свята, справедлива и добра.

Какъв е Бог?

1. Свят: “Говори на цялото общество израилеви синове и им кажи: Бъдете свети, защото Аз, ГОСПОД, вашият Бог, съм свят.” Лев. 19:2

2. Праведен: “... Бог на истина и у Него няма неправда; праведен и прав е Той.” Вт. 32:4

3. Добър: “ А Иисус му каза: Защо Ме наричаш благ? Никой не е благ освен Един, Бог.” Лука 18:19

Ако Бог и законът Му са святи, праведни и добри, тогава какъв е законът по отношение на Бога?

Божият закон е копие на Неговия характер. Той възплъщава принципите на Неговото царство. Притчи Христови – стр. 306, гл. 23 - параграф 36

Бог изисква съвършенство от децата Си. **Неговият закон е копие на характера Му, и той е стандартът за всеки характер.** Притчи Христови – стр. 315, гл. 24 – параграф 26

Обичате ли да пазите заповедите на Бога, защото **заповедите на Бога са Божии правила, копие на Неговия характер, и не могат да бъдат променени повече отколкото може да бъде променен**

характера на Бога? Вярата чрез която живея – стр. 130.

Христос – съвършеният израз на Отец

Кой е онзи, който е демонстрирал съвършено закона, или копието на Божия характер?

Животът на Христос на земята беше съвършен израз на Божия закон... Притчи Христови – стр. 315, гл. 24 - параграф 26

Какво казва Христос за Себе Си?

Йоан 14:9 Иисус му каза: Толкова време съм с вас и не си ли Ме познал, Филипе? **Който е видял Мен, е видял Отца**; как казваш ти: Покажи ми Отца?

Какво ни казва законът?

Изм. 20:13 Не убивай. [Лексикон на Стронг, еврейски № 7523 – смазвам на парчета]

Дали Христос отразява съвършено закона на Своя Отец?

Лука 9:56 Вие не знаете на какъв дух сте; защото Човешкият Син не е дошъл да погуби човешки души, а да спаси.

Мат. 26:52 Тогава Иисус му каза: Върни меч си на мястото му, защото всички, които са хванали меч, от меч ще загинат.

Лука 6:27-28 Но на вас, които слушате, казвам: Любете неприятелите си; правете добро на тези, които ви мразят; благославяйте тези, които ви кълнат; молете се за тези, които ви нанасят вреда.

Мат. 5:39-40 А пък Аз ви казвам: Не се противете на злия; но ако те плесне някой по дясната буза, обърни му и другата. На този, който би поискал да се съди с теб и да ти вземе ризата, остави му и горната дреха.

Лука 23:34 А Исус каза: Отче, прости им, защото не знаят какво правят.

Ако Христос е съвършено отражение на Своя Баща, а също и Христовото служене на земята е било съвършен израз на закона, а

законът е копие на Божия характер, тогава е неизбежно, че когато Бог казва „Не убивай,“ то е защото самият Той не убива. В противен случай на Бог би трябвало да се гледа като на фарисеите:

Мат. 23:2-3 На Мойсеевото седалище седят книжниците и фарисеите. **Затова всичко, което ви кажат да правите, правете и пазете, но не постъпвайте според делата им, понеже говорят, а не вършат.**

Дали Бог говори, но не върши? Дали от същия извор тече и сладка и горчива вода? Дали Той ни казва да не убиваме, а след това се обръща и заличава милиарди хора, като по този начин става най-големият убиец във вселената? Иисус никога не е убивал някой, а Иисус е съвършен израз на Своя Баща, което е ясно отпечатано в закона, който също така заявява „не убивай“. Бъдете святи, защото Аз съм свят. Бъдете свободни от насилие, защото Аз съм свободен от насилие. Когато Исая говорил за Христос, той казал:

Ис. 53:9 И гробът Му се определи при безбожните, но остана при богатия в смъртта Си; **защото не е извършил насилие** и не е имало измама в устата Му.

Христос не е извършвал насилие. Христос е съвършеното отражение на Своя Отец. Следователно Отец не е извършил насилие. Той е невинен за милионите обвинения срещу Него отправени от милиони християни.

Римл. 3:3-6 Тогава какво? Ако някои бяха неверни, тяхната невярност ще унищожи ли Божията вярност? Да не бъде! Но нека признаваме, че Бог е истинен, а всеки човек – лъжлив, както е писано: „за да се оправдаеш в думите Си и да победиш, когато се съдиш.“ Но ако нашата неправда изтъква Божията правда, какво ще кажем? Несправедлив ли е Бог, когато нанася гняв? По човешки говоря. Да не бъде! Понеже, как тогава Бог ще съди света?

Как въздава Бог?

Римл. 12:19-21 Възлюбени, не си отмъщавайте, а дайте място на Божия гняв; защото е писано: „На Мен принадлежи отмъщението, Аз ще отплатя, казва Господ.“ **И така**, „ако неприятелят ти е гладен, нахрани го; ако е жаден, дай му да пие; защото, това като правиш, ще натрупаш жар на главата му.“ Не се оставяй да те

побеждава злото; а ти побеждавай злото чрез доброто.

Мислите на Бога не са като нашите. Божието въздаяние не е като нашето. Ето как действа Божият характер. Прочетете внимателно всяка част, защото това е едно пълно откровение за Отец.

Изх. 34:6-7 ГОСПОД мина пред него и провъзгласи: ГОСПОД, ГОСПОД, Бог състрадателен и милостив, дълготърпелив и многомилостив, и истинен, който пази милост за хиляди поколения, прощава беззаконие, престъпление и грях, но никак не оставя ненаказан виновния, въздава беззаконието на бащите върху децата и върху внуците им до третото и до четвъртото поколение.

Пс. 107:1 Славете ГОСПОДА, защото е благ, защото Неговата милост е вечна!

Бог винаги е милостив и обича свободата, и затова позволява на хората да получат последиците от собствените си действия. Той докарва собствените им нечестия върху главите им. Каквото сее човек, това и ще пожъне.

Голямата лъжа, която причинява страх от смъртта

Сатана променил значението на първите инструкции, които Бог дал на Адам. Бог казал на Адам, че ако избере да решава от само себе си кое е добро и кое е зло, това щяло да причини собственото му унищожение. Когато Адам ял от плода, Сатана казал на Адам, че Бог ще се опита да го убие. Божиите думи били променени от вест на милост към принуждаващо евангелие.

Бит. 3:9-10 И ГОСПОД Бог повика човека и му каза: Къде си? А той каза: Чух гласа Ти в градината и се уплаших, защото съм гол, и се скрих.

Сатана обрисувал Бог като такъв, който използва манипулация и сила, за да държи в ред Адам чрез страх от смъртта. Това бил майсторски удар, защото, когато Адам повярвал на лъжата на змията, новият бог, на който се покланял Адам, бил манипулатор, който използвал страха от смъртта, за да го държи под контрол. Адам се страхувал от Бога като от убиец и това го вкарало в робство. Точно от това робство Христос е

ДОШЪЛ ДА НИ ОСВОБОДИ:

Евр. 2:14-15 И така, понеже децата са участници в плът и кръв, то и Той подобно взе участие в същите неща, за да унищожи чрез смъртта този, който има властта на смъртта, тоест дявола, **и да избави всички онези, които чрез страха от смъртта през целия си живот са били подчинени на робство.**

Лука 1:71-74 спасение от неприятелите ни и от ръката на всички, които ни мразят; да покаже милост към бащите ни и да си спомни Своя свят завет, клетвата, с която се закле на баща ни Авраам: **да ни даде, на нас, които сме освободени от ръката на неприятелите ни, да Му служим без страх...**

Как сме избавяни от ръцете на враговете ни?

1 Йоан 4:18 В любовта няма страх, а съвършената любов изгонва страха, защото в страха има наказание, но който се страхува, не е станал съвършен в любовта.

Отново, кой е страхът, който държи всички ни в робство?

Евр. 2:15 И да избави всички онези, които чрез страха от смъртта през целия си живот са били подчинени на робство.

От къде е произлязъл този страх?

Бит. 3:9-10 И ГОСПОД Бог повика човека и му каза: Къде си? А той каза: **Чух гласа Ти в градината и се уплаших**, защото съм гол, и се скрих.

От какво се е страхувал Адам? Нека отговорят потомците на Адам:

Изх. 17:3 Но народът беше ожаднял там за вода и народът роптаеше против Мойсей, като казваше: **Защо ни изведе от Египет? Да умориш от жажда и мен, и децата ми, и добитъка ми?**

Числа 14:2-3 И всичките израилеви синове роптаеха против Мойсей и Аарон, и цялото общество им говореше: **Да бяхме измрели в египетската земя или в тази пустиня да бяхме измрели! И защо ни води ГОСПОД в тази земя да паднем от меч и жените ни и децата ни да бъдат разграбени? Не беше ли по-добре за нас да се върнем в Египет?**

Числа 21:5 **И народът говореше против Бога и против Мойсей: Защо ни изведохте от Египет да измрем в пустинята?** Защото няма нито хляб, нито вода и душата ни се отвращава от този никакъв хляб.

Какво причинило смъртта на Израилтяните в пустинята? Собственото им убеждение, че Бог искал да ги убие. От къде дошло това убеждение? Дошло е от Сатана, който го предал на Адам и Ева. Това е най-нечестивата и най-злата лъжа за нашия любящ, нежен и милостив Баща. Тя държи в робство човешката раса, защото създава страх, а страхът ражда бунт, който води до грях, който от своя страна пък води до смърт.

Христос унищожи смъртта

Ето защо Иисус замолил Отец да Му позволи да дойде в този свят и да ни покаже процеса на смъртта. Христос щял да изобличи скритата в сенките змия, която обвинява Бог, че е убиец, а прикрива собствените си нечестиви дела.

По какъв начин смъртта на Христос разкрила, че Бог не е убиец?

- Не бил Бог този, който подбуждал фарисеите да се опитват да убият Христос; това бил Сатана.
- Не бил Бог този, който направил така че учениците да задремат и да заспят; това бил Сатана.
- Не бил Бог този, който подбудил Юда да предаде Христос; това бил Сатана.
- Не бил Бог този, който накарал учениците да избягат; това бил Сатана.
- Не бил Бог този, който вдъхновил фарисеите да се опитват да доведат Христос до разпятие; това бил Сатана.
- Не бил Бог този, който манипулирал Пилат чрез тълпата; това бил Сатана.
- Не бил Бог този, който вдъхновил хората да бият Христос, да Го заплуват и да Му скубят брадата; това бил Сатана.
- Не бил Бог този, който вдъхновил римските войници да разпънат Христос; това бил Сатана.

Дори в онзи момент, Бог можел да спаси Сина Си от всичко, което вършел Сатана. Но Христос ни казва:

Йоан 10:17-18 Затова Ме люби Отец, защото Аз давам живота Си, за да го взема пак. Никой не Ми го отнема, а Аз от Себе Си го давам. Имам право да го дам и имам право пак да го взема. Тази заповед получих от Своя Отец.

Отец никога не би оставил скъпоценния Си Син да умре ако не бил апелът на Христос към Неговия Баща да Го остави да разкрие пред вселената какво е това, което причинява смъртта. Смъртта на кръста разкрива, че грехът причинява смърт; Бог не я причинява.

Спасителят не можеше да погледне зад портите на гроба. Надеждата не му разкриваше, че ще излезе от гроба като победител, нито пък, че жертвата Му ще бъде приета от Отца. **Той се побоя да не би грехът, който е така оскърбителен за Бога, да Го раздели завинаги от Него. Христос изпитваше същата душевна мъка, която ще изпита и грешникът, когато милостта се оттегли и не ще има вече кой да пледира за провинената раса. Чувството за грях, довеждащо до гнева на Отца над Него като заместник на човека - това бе, което направи чашата, която Той пиеше, толкова горчива. И тя сломи сърцето на Божия Син.** Копнежът на вековете – стр. 753, гл. 78 - параграф 38

Грехът причинил отделянето на Бог от Неговия Син. Гневът на Бога бил Неговото обръщане на гърба. Гневът на Бога е странното Му дело на обръщане от грешника, оставяйки го на собственото му решение.

Ис. 28:21 Защото ГОСПОД ще стане както на хълма Ферасим, ще се разгневи както в долината Гаваон, за да направи делото Си, чудното Си дело, и да извърши работата Си, удивителната Си работа.

Ез. 7:22 **И ще отвърна лицето Си от тях** и те ще осквернят тайното Ми място, и насилници ще влязат в него и ще го осквернят.

Вт. 31:17, 18 **И в онзи ден гневът Ми ще пламне против тях и Аз ще ги оставя, и ще скрия лицето Си от тях;** и ще бъдат погълнати и много злини и скърби ще ги постигнат. И в онзи ден народът ще каже: Не ме ли постигнаха тези злини, понеже моят Бог

не е сред мен? Но в онзи ден **Аз непременно ще скрия лицето Си** заради цялото зло, което са сторили, защото са се обърнали към други богове.

Пс. 27:9 **Не скривай от мен лицето Си, не отхвърляй в гняв слугата Си!** Ти си ми бил помощта; не ме напускай и не ме изоставяй, Боже, Спасителю мой!

Мих. 3:4 Тогава ще извикат към ГОСПОДА, но няма да ги послуша и **ще скрие лицето Си от тях** в онова време, както и те вършиха зли дела.

Моля прочетете книжката *Божият странен акт*, която предоставя разширен поглед върху библейския възглед за Божия гняв.

Когато греховете ни за отхвърлянето на Бога били върху Христос, те накарали Бог да обърне лицето Си. Когато Той обърнал лицето Си, Христос извикал:

Мат. 27:46 А около деветия час Иисус извика със силен глас и каза: Или, Или, лама савахтани? — тоест: Боже Мой, Боже Мой, защо си Ме оставил?

Защо Бог сякаш, “изоставил Своя Син?” Той направил това, за да разкрие какво е отношението Му към греха; грехът на отхвърлянето Му. Най-накрая Той оставя човека да получи желаното от него. Той не застава спрямо грешника като езекутор. Бог не изпратил физически огън от небето, който да изгори Христос на кръста. Той не поразил кръста със светкавица и не смазал Сина Си на парчета. Не Го съборил на земята с юмруците Си. Той се оттеглил заради човешкото желание да отхвърли Бог и заради желанието му да няма нищо общо с Него.

Ис. 53:3-5 **Презрян и отхвърлен от хората**, човек на скърби и свикнал с печал. И като някой, от когото отвръщат лице, беше презрян и не Го счетохме за нищо. **А Той всъщност понесе печалта ни и със скърбите ни се натовари. А ние Го счетохме за наказан, поразен от Бога и унижен. Но Той беше прободен заради нашите престъпления**, беше съсипан заради нашите беззакония; върху Него дойде наказанието, докарващо нашия мир, и с Неговите рани ние бяхме изцелени.

Христос носил тази човешка воля върху Себе Си. Той бил наранен заради нашите престъпления в отхвърляне на истината. За да разкрие истинското естество на смъртта, Бог е трябвало да зачете това отхвърляне и да се обърне. Било необходимо Христос да получи разрешение от Своя Баща, за да покаже, че грехът, а не Бог причинява смъртта.

Когато Христос извикал с тоновете на тръба „Свърши се!“ и след това поверил Духа Си на Своя Баща и умрял, смъртта била разкрита. Змията била разобличена като унищожител. Сатана и ангелите му били разкрити пред вселената и съмненията, които били останали в умовете на добрите ангели и непадналите светове престанали. Сатана паднал от небето на земята като светкавица.

Лука 10:18 А Той им каза: Видях Сатана да пада от небето като светкавица.

2 Тим. 1:9-10 Който ни е спасил и призовал със свято призвание – не според нашите дела, а според Своето намерение и според благодатта, дадена ни в Христос Исус преди вечните времена, но която сега откри чрез явяването на нашия Спасител Христос Исус, **който унищожи смъртта и извади на светлина живота и нетлението чрез благовестието.**

От основаването на света, Бог и Неговият Син решили да разкрият естеството на смъртта и връзката ѝ с греха. Когато Христос умрял на кръста, причината за смъртта била разкрита и по този начин силата ѝ била сломена.

Римл. 16:25-26 А на Този, който може да ви утвърди според моето благовестие и проповядването за Исус Христос, **според откриването на тайната, която е била премълчавана от вечни времена, а сега се е явила и чрез пророческите Писания** според заповедта на вечния Бог е била известена на всичките народи за покоряването им на вярата.

Йоан 12:32-33 И Аз, когато бъда издигнат от земята, ще привлека всички при Себе Си. А като казваше това, Той означаваше от каква смърт щеше да умре.

Това означава, че чрез смъртта Христос унищожил идеята, че Бог причинява смърт. Силата на смъртта е лъжата на Сатана, че Бог убива онези, които Му се противопоставят.

Евр. 2:14 И така, понеже децата са участници в плът и кръв, то и Той подобно взе участие в същите неща, **за да унищожи чрез смъртта този, който има властта на смъртта, тоест дявола;**

Христос преобърнал лъжата за първоначалното предупреждение на Бога към Адам като заплаха, че ще го убие. Ето защо кръстът осигурява свобода от робството; робството на страха или силата на смъртта. Чрез смъртта Си Христос разкрил какво се случва с грешника. Той разкрил, че Отец не е убил Своя Син, но че е обърнал гърба Си в съгласие с волята на грешника. Христос взел на Себе Си човешкото ни желание да отхвърляме Бога. Бог зачел това отхвърляне и предал Сина Си.

В деня на последния съд всяка загубена душа ще разбере естеството на нейното собствено отхвърляне на истината. Кръстът ще бъде представен и истинското му значение ще бъде схванато от всеки ум, който е бил заслепен от греха. Пред голготската сцена с нейната тайнствена Жертва грешниците ще се почувстват осъдени. Всяко лъжливо извинение ще бъде пометено. Човешкото отстъпление ще се яви в отвратителния си характер. Хората ще видят какъв избор са направили. Всеки въпрос на истина и заблуда в процеса на тъй дълго продължилата борба, тогава ще се изясни. Копнежът на вековете – стр. 58, гл. 5 - параграф 25

Кръстът извежда на светло живота и безсмъртието чрез евангелието. Той разкрива, че Бог не е авторът на смъртта и че Сатана е лъжец и убиец от началото.

И така, ако Христос вече е унищожил силата на смъртта, тогава защо хората ще умрат? Защото продължават да вярват в лъжата, че Бог ги убива заради греховете им. Чрез гледането към тази лъжа, те се променят в нейния образ. Това ги прави също уязвими за идеята, че всяко предложение на милост от страна на Бога е всъщност средство за манипулация, защото ако не приемат предложението, Той ще ги убие.

Нека погледнем към кръста и да видим, че Христос е унищожил смъртта за всеки мъж, жена и дете. Той е изобличил змията на върлината. Показал е, че Отец наистина е любов и в Него няма никаква тъмнина. Тогава сме готови да разберем смисъла на казаното от Христос:

Мат. 9:24 Идете си, защото момичето не е умряло, а спи. А те Му се присмиваха.

Сатана продължава да се крие в унищожителните събития, които се случват в света. Той кара хората да вярват, че Бог е отговорен точно за онези неща, които самият той извършва. Когато се вярва, че Бог активно унищожава хората се създава страх и това държи душата в робство. Докато евангелието не се проповядва без никаква заплаха от смърт, идваща директно от Бога, то винаги ще се разбира като рекет чрез изнудване. Страхът от смъртта никога няма да позволи на човешката душа да си почине напълно в ръцете на Бога. В този контекст, викът на милост може да бъде схващан само като завоалирана заплаха за унищожение.

Откровение за любовта на Отец

Библията разкрива ясно, че ние не се спасяваме чрез дела. Историята на блудния син показва, че бащата го приема не защото бил добър, но защото му е син. Вестта в книгата *Идентичностни войни* разкрива, че сме скъпоценни за Бога не защото се държим както Той желае, но защото сме Негови деца. Това което правим, никога не може да промени любовта Му към нас.

Мат. 3:17 И ето, глас от небесата, който казваше: Този е възлюбеният Ми Син, в когото благоволих.

Еф. 1:6 За похвала на славата на Своята благодат, с която ни е дарил във Възлюбения Си.

И думите, които бяха изговорени на Исус край Йордан: “Този е възлюбеният Ми Син, в Когото е Моето благоволение”, обхващат цялото човечество. Бог говори на Исус като на наш представител. С всички наши грехове и слабости ние не сме отхвърлени като недостойни. Той обаче “ни е обдарил във Възлюбения Си” (Еф. 1:6). Славата, която обгръщаше Христос, е клетва за любов от

Ако истински вярваме, че сме приети във Възлюбения, не защото сме праведни, но защото Той е любов, тогава трябва да вярваме, че винаги ще имаме стойност в Божиите очи.

Логическото продължение на вестта за Идентичността, чрез отношенията на нашия Баща, е че нищо не може да намали стойността ни в Неговите очи, и следователно Той никога няма да отхвърли нещо, което е скъпоценно за Него. Идеята за Бог, който унищожава нечестивите със собствената Си ръка, изпраща послание, че нечестивите не са повече ценни за Него. Когато четем тези записи и стигаме до едно такова заключение, ние започваме да вярваме в един Бог, Който може напълно да обезцени хората, понеже не правят това, което Той иска. Смъртта на нечестивите се превръща в основно твърдение за нищожността на грешниците пред Бога.

Колко от нас сме искали да отхвърлим някой, който е скъпоценен за нас? Дори като човешки същества, ако все още виждаме стойност в някой, никога няма да го отхвърлим. Ако ние не бихме направили това, как тогава Бог би могъл да отхвърли някое от Своите деца? Той никога не може да направи това. Той може само да подари на онези, които Го отхвърлят, правото да умрат. Той може само да им позволи свободата да изберат смъртта вместо Него.

Пр. 8:36 А който ме пропуска, вреди на душата си. Всички, които ме мразят, обичат смъртта.

Христос унищожи смъртта. Той направил това от основаването на света, но то не е било напълно изявено до времето на кръста. Историите за язвите в Египет, потопа, Содом и Гомор и др., говорят за кръста, но той не е бил напълно разкрит. От откриването на кръста до днес, няма извинение за вярата, че Бог е автор на смъртта. Няма място за приемане на робството и страха от Бог, Който убива отхвърлящите Го. Единственият начин, чрез който някой може да обезсмисли победата над смъртта е като продължи да вярва, че Бог ще убие онези, които не действат така както Той желае. Такива продължават да вярват, че Бог използва принуда, за да промени човешкото поведение.

Насилието противоречи на принципите на Божието управление. Бог желае служба само от любов; а любовта не се налага със заповед; тя не се печели със сила или власт. Само любовта пробужда любов. Да познаваш Бога, означава да Го обичаш; Неговият характер трябваше да бъде разкрит в контраст с характера на Сатана. Това дело можеше да извърши само едно Същество в цялата вселена. Само Този, който познаваше висотата и дълбочината на Божията любов, можеше да я изяви. Сред тъмната нощ на света трябваше да изгрее Слънцето на правдата “с изцеление в крилата Си” (Малахия 4:2). Копнежът на вековете – стр. 22, гл. 1 - параграф 8

Изцелението в крилете на Христос се състои в това, че Той унищожил смъртта. Той унищожил идеята, че Бог убива враговете Си със собствената Си ръка. Лъжата, че Бог убива враговете Си, е това, което дава криле на Сатана, за да изгради своето царство на робство чрез страха. Когато Христос умрял и разкрил как се случва смъртта, крилете на Сатана били отрязани, и той паднал на земята. Онези, които гледат към Христос, ще се издигнат с Него, носени на изцеляващите Му криле и ще яздят по високите места на земята. Когато Бог направил змията да ходи по корема си и да яде пръстта на земята, така Той пророкувал за унищожението на Сатанинското царство, чрез изобличаване на лъжата му, че Бог манипулира и принуждава хората, посредством страха от смъртта.

Голгота разкрита чрез потопа

Когато Бог проучил нечестието на света, отбелязал, че ще има лимит.

Бит. 6:3 Тогава ГОСПОД каза: **Духът Ми няма да се бори винаги с човека**, защото той е плът; затова дните му ще бъдат сто и двадесет години.

Лимитът бил количеството време, в което Божият Дух щял да се бори с човека, за да го спаси. Духът на Христос умолявал ден и нощ Своите отклонили се деца. Той апелирал към тях и се опитвал да ги достигне ден след ден. Но четем как те реагирани на тази борба на Духа.

Римл. 1:18 Защото Божият гняв се открива от небето срещу всяко безбожие и неправда на хората, които потискат истината

чрез неправда;

Предпотопните жители удавили гласа на съвестта. Ежедневно отхвърляли този нежен, апелиращ глас, и продължавали стремглаво нечестивия си курс. Това потискане на Духа на Христос било като задържането Му под вода, с цел да Го удавят. Докато Духът Му бил наскърбяван ден след ден, Христос често се чувствал като потопен.

Ис. 63:10 Но те се разбунтуваха и оскърбиха Светия Му Дух и Той им се обърна [преобърна, предаде се] в неприятел; сам Той воюва [бори се] против тях.

Когато хората приближавали унищожението, умоляването на Христос станало още по-усърдно и гласът Му станал като звук на враг. Свидетелството Му срещу тях било третирано с презрение и омраза.

Пс. 6:3-8 Душата ми е много ужасена, но Ти, ГОСПОДИ — докога? Върни се, ГОСПОДИ, избави душата ми, спаси ме заради Своята милост! Защото в смъртта няма възпоменание за Теб, кой ще Те слави в Шеол? Уморих се от стенанието си, всяка нощ обливам леглото си, със сълзите си измокрям постелката си. Окоето ми повехна от скръб, остаря заради всичките ми врагове. Махнете се от мен, всички вие, които вършите беззаконие, защото ГОСПОД е чул гласа на плача ми.

Страданията на Христос не можели да бъдат скрити. Ако хората отказвали да приемат кръста на Христос, неодоушевените скали щели да свидетелстват за страданията на техния Създател. Тъй като Христос е Създателят на този свят, физическият свят отговаря на Неговите страдания.

Римл. 8:22 Понеже знаем, че цялото творение заедно стене и страда в родилни мъки досега;

С удивление ангелите наблюдаваха отчаяната агония на Спасителя. Небесните същества покриха лицата си, за да не видят ужасната гледка. **Неодоушевената природа изрази своето съчувствие към нейния оскърбен и умиращ Създател.** Слънцето отказа да гледа ужасната картина. То огряваше земята със своите изобилни, светли обедни лъчи и изведнъж сякаш се загуби. Пълен мрак като погребален воал обви кръста. “Настана мрак по цялата земя до

деветия час.” **В момента нямаше нито слънчево затъмнение, нито друга природна причина, на която да се дължи този мрак,** който приличаше на най-гъстата среднощна тъмнина без луна и звезди. Копнежът на вековете – стр. 753, гл. 78 - параграф 39

Обърнете внимание на отговора на природата спрямо страданието на Христос. Важно е също да се види, че този отговор на природата не се дължал на естествени причини, той бил реакция спрямо убиването на нейния Създател. Повтаряме отново този акцент:

Неодушевената **природа изрази своето съчувствие** към нейния оскърбен и умиращ Създател... В момента **нямаше нито слънчево затъмнение, нито друга природна причина,** на която да се дължи този мрак. Копнежът на вековете – стр. 753

Псалом 18 разкрива страданията на Христос на кръста в контекста на потоп.

Пс. 18:4-5 Връзките на смъртта ме обвиха, пороите на злото ме ужасиха. Връзките на Шеол ме обвиха; примките на смъртта ме стигнаха.

Духът на пророчеството ни казва, че Псалом 18 е пророчество за разпятието.

Христос беше "презиран и отхвърлен от хората; човек на скърби, и навикнал на печал." Той беше заловен и разпънат от нечестиви ръце. Говорейки за смъртта Му, псалмистът пише: "Скърбите на смъртта ме обвиха, и пороите на безбожните ме уплашиха. Ужасите на ада ме обвиха: примките на смъртта ме стигнаха." Ривю енд Херълд, 17-ти юли, 1900 г., параграф 11

Някои описания в Псалом 18 говорят с езика на потопа, докато други говорят за поглъщащ огън, загатвайки по този начин за събитията в Содом и Гомор и окончателния край на нечестивите. Докато Христос се борил с хората, за да ги обърне от нечестията, Той бил удавян от потопа на безбожното им поведение:

Бит. 6:6 И ГОСПОД се разкая, че беше създал човека на земята, и се огорчи в сърцето Си.

Предпотопните жители изложили Христос на открит срам. Душата Му била измъчвана и наскърбявана от тяхното нечестие и накрая Той извикал от този предпотопен кръст – Жаден съм! Духът престанал да умолява човека. Отблъснат след стотици години, Той най-накрая приел решението им.

Понеже отхвърлиха предупреждението, **Божият Дух се оттегли от грешната раса** и те загинаха във водите на потопа. Великата борба - стр. 431, гл. 24 - параграф 21

Не можело да се попречи на неживата природа да проповядва евангелието, чрез събитията на потопа. Забележете връзката между историята за потопа и тази за кръста в следните пасажи:

1. Извикване

Пс. 18:6 **В притеснението си призовах ГОСПОДА и извиках към своя Бог.** От храма Си Той чу гласа ми и викът ми пред Него стигна в ушите Му.

Мат. 27:46 А около деветия час **Исус извика със силен глас и каза: Или, Или, лама савахтани?** — тоест: Боже Мой, Боже Мой, защо си Ме оставил?

2. Земята се разтърсва

Пс. 18:7 **Тогавя земята се поклати и потресе** и основите на планините се разлюляха и поклатиха, защото Той се разгневи. [наскърби]

Мат. 27:51 И ето, завесата на храма се раздра на две от горе до долу, **земята се разтресе**, скалите се разпукаха;

3. Тъмнина

Пс. 18:9 Той сведе и небесата и слезе и **мрак беше под краката Му.** [Ще нараниш петата му]

Пс. 18:11 **Направи мрака Свое скривалище**, шатри около Себе Си — тъмните води, гъсти небесни облаци.

Мат. 27:45 А от шестия час **тъмнина покриваше цялата земя** до деветия час.

Небесата ставаха все по-тъмни и по-тъмни, и дъждът се усилваше все повече. Патриарси и пророци – стр. 99 / бълг. гл. 7 Потопът параграф 22

4. Разкриване на водните канали и основите

Пс. 18:15 **Тогавя се видяха коритата на водите, основите на света се откриха** от Твоето смъряне, ГОСПОДИ, от духането на дъха на ноздрите Ти.

Водата изглежда идваше от облаците като мощни проливи. Реките излязоха от границите си, и заляха долините. Гейзери вода избухваха от земята с неопишима сила, изхвърляйки огромни скали на стотици метри (футове) във въздуха, **и когато падаха, се заравяха дълбоко в земята.** Патриарси и пророци – стр. 99, гл. 7 - параграф 22

Бит. 7:11 В шестстотната година от живота на Ной, във втория месец, на седемнадесетия ден от месеца, в този ден всичките извори на **голямата бездна се разпукнаха** и небесните прозорци се отвориха.

5. Гърмежа/стенанието

Пс. 22:1 Боже мой, Боже мой, защо си ме оставил — далеч от избавлението ми, **от думите на стона ми?**

Ужасът на хората и животните не може да се опише. **Над гърмежа на бурята се чуваше виенето на един народ**, който бе презрял властта на Бога. Патриарси и пророци – стр. 99, параграф 3 / бълг. гл. 7 Потопът - параграф 24

6. Спасение

Пс. 18:16 Посегна от горе, взе ме, **извлече ме от големи води.**

Бит. 8:1-3 Тогавя Бог си спомни за Ной и за всичките животни и за всичкия добитък, който беше с него в ковчега. И Бог направи вятър да мине по земята, и водите престанаха. И изворите на бездната и небесните прозорци се затвориха, **и дъждът от небето спря.** **Малко по малко водите се оттегляха от земята** и след сто и петдесет дни водите намаляха.

Природата свидетелствала за това, което се случило с нейния Създател. Тъй като Христос е светлината, която осветява всеки човек, който идва на света, страданията Му се изявили в живота на всички загинали по време на потопа.

Пс. 33:6-7 Чрез словото на ГОСПОДА бяха направени небесата и цялото им войнство — чрез дъха на устата Му. Той морските води събира като куп и бездните прибира в съдове.

Небесата били направени чрез силата на Христос. Гласът Му звучал в цялото творение. Чрез Словото на Христос, водите били събрани заедно и скрити в хранилищата на земята. Когато предпотопните жители окончателно и напълно отхвърлили Христос, гласът Му бил смълчан и силата, която държала водите в хранилищата им, изпуснала естествените елементи и те били предадени на принципите на хаоса.

Не бил Сатана този, който причинил отпускането на водите, но при измъчването на Христос до степената, при която бил принуден да предаде Дух, творението повече не чувало нежния глас на своя Създател, Който дотогава постоянно зовял – “Мълчи, утихни.” Тогава водите започнали да отразяват турбулентността на Сатана и нечестивите. Самият Сатана бил направен способен да издържи воюващите елементи, докато големината на Христовия кръст се разкрие във водите на потопа. Конвулсиите на бездната били една изява на сломеното сърце на Христос. Изливащите се от небесата води били свидетелство за сълзите, които пролял за падналите Адамови деца. Предпотопните жители отказали да признаят страданията на Христос, но природата свидетелствала за страданията на своя Автор и отразявала Неговата скръб и смърт. Сатана причинил това унищожение чрез натискът, който оказал върху предпотопните жители, за да ги накара да отхвърлят Христос и Духа Му. Когато това отхвърляне достигнало пълнотата си, природата започнала да свидетелства за това отхвърляне, а същевременно проявила отпечатък от духа на хаоса.

А ние го счетохме за ударен и поразен от Бога

Когато видим едно откровение на кръста в историята за потопа, можем да намерим по-дълбоко значение за нашето човешко отношение към съда.

Ис. 53:3-4 Презрян и отхвърлен от хората, човек на скърби и свикнал с печал. И като някой, от когото отвръщат лице, беше презрян и не Го счетохме за нищо. А Той всъщност понесе печалта ни и със скърбите ни се натовари. **А ние Го счетохме за наказан, поразен от Бога и унижен.**

Навсякъде където се разкрива историята за кръста, на това същото място естествените ни човешки сърца оценяват, че това е било поразяващо дело на Бога. Библията разкрива ясно кръста в потопа, но ние считаме, че това унищожение е било наказание от Бога. Смъртта на Христос била разкрита в смъртта на онези, които загинали в потопа, а нашият естествен отговор е да кажем, че те са били поразени от Бога и унижени. Това замаскира истината за кръста и реалната причина за унищожението.

Ис. 53:5 Но Той беше прободен заради нашите престъпления, беше съсипан заради нашите беззакония; върху Него дойде наказанието, докарващо нашия мир, и с Неговите рани ние бяхме изцелени.

Нашето престъпление е причината за кръста; а човешкото естество вдъхновено от Сатана било причината за потопа. Когато казваме, че Бог е причинил потопа и е убил всички тези хора, ние повтаряме ужасния принцип “ние го счетохме за ударен и поразен от Бога и наскърбен.”

Търсейки Отец с цяло сърце

Ако решим да сондираме по-дълбоко, можем да попитаме: “Божият Син не е ли убил предпотопните жители като е престанал да поддържа водите с гласа Си? Гласът Му е бил смълчан и Той приел решението им. Ако застреляте човекът, който държи пръста си в процепа на дигата и това доведе до изпускането на водата през нея, кой ще е докарал наводнението? Той ги е предупреждавал, строял ковчег, умолявал ги и ги предупреждавал, че творението ще отрази страданията Му. В същото време докато Христос понасял греховете на света на кръста, природата щяла да понесе греховния и хаотичен ум на човека в неговото безредно състояние. Христовото тяло на кръста било в пълен безпорядък чрез насилието и във времето на потопа природата също стенела под бремето на безредията и хаоса.

Колко често неговият (Духът на Христос) с умоляващ, нежен тон ги е призовавал към покаяние! Колко често са го чували като трогателни молби на приятел, на брат, на Изкупител! За отхвърлилите Неговата благодат няма друг глас така осъдителен, както гласът, умолявал ги дълго: “Върнете се, върнете се от лошите си пътища, защо да умрете...?” (Езекиил 33:11). О, да беше за тях това глас на чужденец! Исус казва: “...Аз виках, а вие отказахте да слушате..., простирах ръката Си, а никои не внимаваше, но отхвърлихте съвета Ми и не приехте изобличението Ми...” (Пр. 1:24, 25). Този глас събужда спомени, които биха искали да заличат - пренебрегнати, отхвърлени предложения, неоценени привилегии. Великата борба – стр. 642, гл. 40 - параграф 20

Предпотопният кръст на Христос отдръпва мистериозната завеса, която изглежда представя Бога като убиец. Любящите принципи на Неговото царство, отказът Му да използва насилие и законът, който предоставя копие на характера Му, заявявайки ясно, че не трябва да убиваме – всички тези ни засвидетелстват, че Бог не е убиец. Само в светлината на Христовия кръст, историята за Ноевия потоп намира своето разрешение. Обвинението, че Бог е суров господар, се доказало като фалшиво в светлината на кръста.

Всички благословения на този и на идващия живот ни се предоставят подпечатани с Голготския кръст. Затова обвинението,

че Бог е суров господар, жънец там където не е сял, е грешно.
Притчи Христови – стр. 362, гл. 25 Талантите, подзаглавие:
Върнатите таланти - параграф 9

Както Христос отчаяно се опитвал да предупреди юдейския народ за потопа от римляни, който щял да наводни и унищожи града им, така Той се опитвал да предупреди и хората в дните на Ной, че един потоп на скръбта идва в света. Потоп създаден от непрекъснатото потискане и отхвърляне на Христос, довело до оттеглянето на Духа Му, и позволило колапса на водните складове в земята. Колкото за случая с Ерусалим, Духът на Христос се опитвал да задържи Рим от извършване на унищожителното си дело под вдъхновението на Сатана. Когато юдеите използвали Рим, за да унищожат Христос, те запечатали съдбата си.

При края на този свят, онези, които разпъват Христос ще осъзнаят, че това което се стоварва върху тях са собствените им решения:

Пред свещениците и управниците със страшна яснота минават една след друга картините на Голгота. С трепет и ужас си спомнят как със сатанинско ликуване са клатели глави и са викали: “Други е избавил, а пък Себе Си не може да избави! Той е Израилевият Цар! Нека слезе сега от кръста и ще повярваме в Него. Упова се на Бога; нека Го избави сега, ако Му е угоден...” (Матей 27:42, 43).

Живо си спомнят притчата на Спасителя за земеделците, отказали да предадат на господаря си плодовете от лозето, малтретирали слугите му и убили сина му. Спомнят си и присъдата, произнесли си сами: “Господарят на лозето люто ще погуби злосторниците”. **В греха и наказанието на онези неверни мъже свещениците и старейшините виждат собственото си поведение и справедливата си участ.** Понася се предсмъртно ридание. Посилно от вика “Разпни Го! Разпни Го!”, отеквал по улиците на Ерусалим, сега се чува страшното, отчаяно стенание: “Той е Божият Син! Той е истинският Месия!” Великата борба – стр. 643, 644, гл. 40 – параграф 24, 25

Когато юдеите използвали римляните, за да разпънат Христос на кръста, римляните се върнали едно поколение по-късно и в същия порядък разпънали на кръстове десетки хиляди от жителите на Юдея. Така и обитателите в дните на Ной удавили умоляванията на Христовия Дух, и

същите тези хора разкрили във физическия си живот това, което са причинили духовно на Него.

Пс. 7:14-16 **Ето, безбожникът е в мъки да роди грях, зачева зло и ражда лъжа. Изкопал е ров и го е направил дълбок, и е паднал в ямата, която е направил. Злото му ще се върне на главата му и насиетието му ще слезе върху темето му.**

В продължение на над 1500 години, предпотопната църква се мъчила от родилните болки, за да отговори на семето, което посял в нея Христос. Постоянното отхвърляне на това семе довело накрая до аборт. Когато най-накрая водите на жената изтекли, тя изявила трупа на Христос в самия живот на онези, които отхвърлили това семе. Когато една майка абортира, обвиняваме ли я за това, че е убила детето си. Със сигурност не! Наистина това е едно ужасно събитие, но то е свидетелство на природата, че нещо не е било наред с процеса на раждането. Абортът разкрива, че е имало отхвърляне по някаква причина. Църквата на Ной е претърпяла ужасно абортиране на Христовото потомство:

Ис. 13:8, 9 **Те ще се ужасят, болки и скърби ще ги обземат, ще се мъчат като раждаща жена.** Смаяни ще се гледат един друг, лицата им ще пламтят. Ето, Денят на ГОСПОДА идва жесток, с ярост и пламенен гняв, за да направи земята пуста и да изтребят от нея грешниците ѝ.

Ис. 21:3-4 **Затова слабните ми са пълни с болка; мъки ме обзеха, като мъките на родилка. Стърбен съм и не мога да чуя, смутен съм и не мога да видя. Сърцето ми се смути, ужас ме обзе; полумракът, който пожелах, се обърна в ужас за мен.**

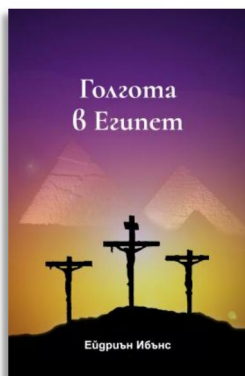
Ако някой е чел до този момент и все още има убеждението, че Бог просто решава, че е имал достатъчно грешници и ги удавя заради това, че отказват да се синхронизират с Неговото законно правило, такива хора поемат сериозния риск от погрешно представяне на Божия характер, приписвайки Му начини на действие, които са напълно в противоречие с Неговия закон. Такива също ще открият, че е невъзможно да избегнат робството на страха от смъртта и да намерят истинската любов - агапе.

Единственият път към свобода от робството е измъкването от хватката на страха от смъртта. Христос е унищожил смъртта и е извел на бял свят живота и безсмъртието чрез евангелието. Сега е времето да търсим нашия Баща с цяло сърце и да отхвърлим няколко хиляди години на пъклена пропаганда срещу възлюбения ни Баща, който е винаги милостив, нежен, благороден, дълготърпелив и на всеки човек дава плода от собствените му решения. Отправлям апел към вас, да видите кръста на Христос във всяко главно унищожително събитие, което е записано в историята. Твърде възможно е да се окаже, че милионите, които са загинали по време на Втората световна война, са отразили разпятието на Христос, случило се през 1888 г., когато адвентните пионери отхвърлили с решителност истината, причинявайки потъването на света в мрака на войната.

Дано обмислим добре вестта, която идва към нас в настоящия час. Нейното неприемане би могло да задейства окончателното отхвърляне на света и отново един потоп от безбожници да залее света като отражение на Христовата скръб от отхвърлянето Му.

Онези, които имат уши да слушат, чуйте какво казва Духът към Църквата.

Други книги от поредицата, които могат да бъдат намерени в maranathamedia.bg

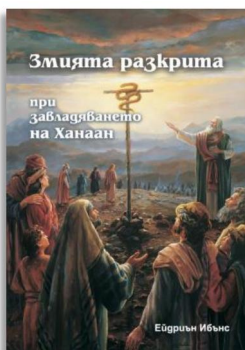
Голгота в Египет

Помислете внимателно. Умовете на римските войници са контролирани от Сатана, но диханието чрез което живеят е животът, който осветлява всеки човек, идващ на света. Силата на Христос в душите на хората е използвана от Сатана, за да Го прикове на кръста. Само спрете и се замислете за това за момент. Илюстрацията на римски войник, който държи високо вдигнат чук, с който забива пирон в онези скъпоценни ръце на Спасителя, държи ключа за язвите в Египет и цялата унищожителна сила изявена на земята.

Египетските богове - като светкавици от небето

В Библията има няколко случая на осъждане на хора чрез убиване с камъни заради престъплението им. От къде е дошла тази практика? Бог ли е представил идеята на Мойсей, или тя е дошла от някакъв друг източник? Възможно ли е падналите върху Израил присъди да имат връзка с техните идеи за съд, вместо те да идват от самия Бог? Дали грехът със златното теле променил нещо в отношенията между Бог и Израил? Важно ли е да се знае това? Който има уши да слуша, нека слуша.

Змията разкрита при завладяването на Ханаан

Как помиряваме масовото изстребване на народи от Израил със силата на меча с думите на Христос?

...защото всички, които водят меч, от меч ще загинат.

Не само мъже и жени, но и деца:

Вт. 2:34 И в онова време превзехме всичките му градове и изпълнихме проклятието над всеки град — мъжете, жените и децата; не оставихме нито един оцелял.

Предпотопният кръст на Христос

Павел казал: Аз съм решен да не знам нищо друго между вас освен Христос и то разпнат. Кръстът на Христос е разкрит във всяко главно събитие на унищожение, което е записано в Библията. Във всичките скърби на Своите деца, Христос скърбял.

В началото, семето на Христос, което е Неговото Слово, било дадено на жената, която е Неговата църква. През цялото време преди потопа, жената се е мъчила от родилни болки, за да изяви Христос в тях – надеждата на славата. Но те наскърбявали Неговия Свят Дух и потискали истината. Удавили гласа Му и му причинили ужасно страдание.

С езика на Псалмите, Христос говори от предпотопния Си кръст по следния начин:

Пс. 18:11 **Направи мрака Свое скривалище**, шатри около Себе Си — тъмните води, гъсти небесни облаци.

Пс. 18:15 **Тогавя се видяха коритата на водите, основите на света се откриха** от Твоего смъряне, ГОСПОДИ, от духането на дъха на ноздрите Ти.

Нашият небесен Баща не използва заплахата със смърт като средство да ни принуди да Му се покоряваме. Законът Му е копие на Неговия характер, а Неговият закон казва „Да не убиваш“. При смъртта на кръста, Христос унищожил лъжата, че Бог заплашва да погуби бунтовниците. Кръстът разкрива, че Бог оставя онези, които Го отхвърлят на собствените им решения. Както Ерусалим използвал римляните, за да разпнат Христос на кръст, а те самите били разпъвани на кръстовете от римляните, четиридесет години по-късно, така и предпотопните жители удавили Духа на Христос, а после те самите били удавени съразмерно с действията си.